

betyder en fortsættelse af den linie, der tidligere er lagt med henblik på *en særlig forbedring af lønnen for ugifte og samgifte over 25 år*. Medens tjenestemandsløven af 1946 således kun hjemlede regulerings-tillæg til ugifte og lavestlønnede samgifte med henholdsvis  $\frac{2}{3}$  og halvdelen af satserne for forsørgere, vil gennemførelsen af det foreliggende lovforslag betyde, at der som følge af den stadig gunstigere beregning af såvel det midlertidige løntillæg som det særlige tillæg til ugifte og samgifte over 25 år sker en væsentlig tilnærmelse af disse lønninger til forsørgerlønningerne i forhold til de lønninger, der ville kunne ydes, såfremt de nævnte tillæg blev beregnet efter samme princip, som i tjenestemandsløven er fastsat for det ordinære reguleringsstillæg.“

Ved lovforslagets I. behandling i folketinget beklagedes det fra flere sider, at forhandlingerne med tjenestemændene ikke var resulteret i en ordning, som samtlige forhandlingsberettigede organisationer kunne tiltræde. *Arnth-Jensen* (V) mente ikke, at finansministeren havde haft en heldig hånd som forligsmægler, og ønskede, at enkeltheder blev nærmere overvejet i et udvalg. I samme retning udtalte *Baagø-Hansen* (KF) sig. Sidstnævnte fremhævede stærkt den nivellering, lønningssystemet havde været ude for i de senere år, og sluttede med at anmode finansministeren om at foranledige, „at lønningskommissionen fremskynder sit arbejde mest muligt, så at en ny lønningsslov kan se dagens lys, inden der igen, i 1958, skal forhandles om lønningerne. Hverken tjenestemændene eller tinget kan være tjent med, at der med 2 års mellemrum skal lappes på den gamle lov på en sådan måde, at den oprindelige løngruppering mere og mere forflygtiges“. *Svend Jørgensen* (RV) forudså, at lønningskommissionen ikke blev færdig det første par år, og slog under hensyn hertil til lyd for, at man så med sympati på pensionisternes krav.

Udenfor kredsen af ordførere gik *Oluf Pedersen* (DR) — modsat ordføreren for hans parti — imod lovforslaget. Han frarådede en lønstigning udover den, der fremkom ved den automatiske pristalsregulering, og ville „indstændigt opfordre regering og folketing til i stedet for at finde frem til besparelser og skattesænkning, forbundet med mere naturlige statsindtægter. Det er vejen til øget velstand. Først når vi har fået denne velstand, kan vi nyde dens frugter. Vil man give en lille part forskud, går det ud over andre.“

*Finansministeren* gjorde gældende, at han havde strakt sig så vidt overfor tjenestemændene som forsvarligt, og at der skulle meget stærke argumenter til for at få ham til at gå med til ændringer i den foreslåede ordning.

Efter I. behandling henvistes lovforslaget til lønningudvalget, der i sin betænkning udtaler:

„Udvalget har i flere møder behandlet lovforslaget og har afholdt samråd med finansministeren.